

Arrest

nr. 322 641 van 27 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 april 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 mei 2024 een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*".

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Aleppo. U verhuisde kort naar Qamishli in Hasaka in 2013, maar keerde na enkele maanden terug naar Aleppo.

Uw vader werd in augustus 2013 gedood door een sluipschutter in Aleppo. Hierop besloot uw moeder om met de rest van het gezin Syrië te verlaten. U reisde met het gezin (de tweede vrouw van uw vader en haar kinderen inclusief) in 2014 naar Istanbul, Turkije, waar u vanaf 2016 legaal verbleef. U werkte hier steeds als kleermaker, eerst in een Turks atelier en na vijf jaar in een eigen atelier van uw broer. Omwille van het toenemende racisme besloot u om Turkije te verlaten en naar Europa te komen.

U verliet Turkije op 24 oktober 2022 en probeerde via Bulgarije naar Servië te reizen. Uw werd echter twee keer opgepakt door de Bulgaarse politie, geslagen, overgebracht naar het "Germali"-opvangcentrum, en begon hier de procedure voor internationale bescherming. Op 27 maart 2023 verkreeg u de subsidiaire beschermingsstatus, en in mei 2023 kreeg u uw papieren. Hierop leefde u een maand op straat in Haskovo, waar u kon werken als kleermaker. Daarop vond u een huurwoning in Sofia, hoewel u hier geen werk vond. U werd er hard aangepakt door enkele Arabieren toen u hen om werk vroeg, zij u aanboden om illegale zaken te doen, en u vervolgens weigerde.

Vervolgens gebruikte u uw Bulgaarse verblijfspapieren om op 19 juli 2023 naar België te reizen. U verzocht hier op 21 juli 2023 om internationale bescherming. Ter staving van uw relaas legt u voor: een uittreksel van de burgerlijke stand, een kopie van een kimlik, een kopie van twee foto's van de kneuzingen die u in Sofia opliep, en een briefje van het politiekantoor waar u vervolgens langsging.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (antwoorddocument Bulgarije ref. 70474 dd. 31 augustus 2023), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/aida_country_report._bulgaria_2022_update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties (u geeft aan dat u bij twee gelegenheden geslagen werd door de Bulgaarse politie, en dat de omstandigheden in het opvangcentrum waar u verbleef op het vlak van hygiëne en de kwaliteit van het voedsel ondermaats waren, CGVS p. 6, 7), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije het slachtoffer bent geworden van een eenmalige vechtpartij (u werd in elkaar geslagen toen u een aanbod van illegale activiteiten door enkele u voor het overige onbekende Arabische

mannen weigerde; CGVS p. 8), moet worden opgemerkt dat deze éénmalige situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (u wende u tweemaal tot hetzelfde politiekantoor om aangifte te doen, alwaar een mogelijk dronken agent u telkens vroeg om later terug te komen; CGVS p. 8), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting (u was een maand dakloos in Haskovo maar had daar wel werk, en van zodra u een woning had in Sofia was u dan weer werkloos voor enkele weken, CGVS p. 7), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Er kan ook niet om de vaststelling dat u al relatief korte tijd na de toekenning van de status (vier maanden) en het verkrijgen van uw verblijfspapieren (anderhalve à twee maanden) vertrokken bent, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Bovendien blijkt dat u beschikt over een netwerk en middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen (al uw broers zijn tewerk gesteld in Dubai, Duitsland of Turkije en stonden u minstens bij om uw eten en uw vliegticket te betalen; CGVS p. 5, 8, 9), wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 32 van de Grondwet, van de artikelen 39/60, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht. Hij maakt verder gewag van een manifeste appreciatiefout.

In een eerste grief verwijst verzoeker naar de schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet juncto de materiële motiveringsverplichting en voert hij aan dat er geen verplichting maar een mogelijkheid is voor de verwerende partij om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van de voormelde rechtsgrond. Verzoeker stelt vast dat hij niet meer in het bezit is van zijn Bulgaarse verblijfsvergunning. Hij verwijst hierbij naar arrest van de Raad van 29 april 2022 met nr. 272 124 waarbij de verwerende partij niet kon aantonen dat verzoekers zonder geldige verblijfstitel in Griekenland er bij terugkeer niet zouden terechtkomen in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM. Bovendien stelt verzoeker dat nergens uit blijkt dat hij nog steeds bescherming zou genieten in Griekenland met de daarbij horende rechten, en verwijst hierbij naar de intrekking van de internationale bescherming in hoofde van de begunstigde die geen Bulgaarse identiteitsdocumenten meer bezit en deze binnen de 30 dagen niet heeft laten vervangen.

In een tweede grief nopens de bescherming en het verblijf moet worden nagegaan, conform de ex nunc onderzoeksplicht, in welke situatie verzoeker zou verkeren in geval hij wordt teruggezonden naar Bulgarije en of hij de basisrechten en van een effectieve bescherming zal kunnen genieten. Verzoeker stelt dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat hij op het ogenblik van het nemen van de beslissing en op heden nog steeds enige bescherming zou genieten, dat hij in zijn (sociale) rechten zou worden hersteld en of de verwerende partij hiernaar onderzoek heeft gevoerd.

In een derde grief nopens de afwezigheid van bescherming en de schendingen van het EVRM en van het Handvest betoogt verzoeker dat er een mogelijkheid en geen plicht is om toepassing te maken van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet en dat in de bestreden beslissing de verwerende partij niet afdoende motiveert wat betreft het niet-ontvankelijk verklaren van een verzoek om internationale bescherming wanneer de verzoeker in een andere lidstaat reeds internationale bescherming geniet. Hij verwijst hierbij naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie. Verzoeker haalt de erbarmelijke levensomstandigheden in Bulgarije aan voor ontvangst van de verblijfstitel en erna, die hebben bijgedragen tot zijn vertrek uit het land na ontvangst van de nodige documenten.

Verzoeker besluit dat er geen effectieve bescherming bestaat in Bulgarije, en dat hij bij terugkeer in levensomstandigheden zal worden geplaatst die zwaarwichtig in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Vraag om inlichtingen

Op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, dat hem toelaat om bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich heeft uit te spreken door de partijen te doen overleggen, heeft de Raad bij brief van 31 juli 2024 beide partijen gevraagd om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije.

De verwerende partij heeft op 31 juli 2024 per elektronische post gereageerd en verwijst naar het rapport *“Country report: Bulgaria. Update 2023”* gepubliceerd door AIDA/ECRE op 18 april 2024, waarvan zij de consulteerbare weblink vermeldt.

4. Aanvullende nota

Ter terechtzitting maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin hij onder meer actuele informatie voorlegt aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije.

In een eerste deel verwijst verzoeker bij aanvullende nota eveneens naar voormeld AIDA-rapport, met de update 2023. Hij verwijst nog naar rechtspraak van de Raad en naar de wetswijziging in Bulgarije van 2020 met betrekking tot de beëindiging van de status van internationale bescherming, indien men in gebreke blijft zijn documenten te hernieuwen binnen een periode van 30 dagen vanaf het verstrijken van de geldigheid ervan. Tot slot haalt verzoeker opnieuw de levensomstandigheden in Bulgarije aan, waardoor hij bij terugkeer vreest terecht te komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In een tweede deel verwijst verzoeker naar de situatie in zijn land van herkomst, Syrië.

5. Voorafgaand

5.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

5.3. Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

(...)”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

6. Beoordeling

6.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2011/95/EU.

6.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije. Verzoeker verkreeg er op 27 maart 2023 de subsidiaire beschermingsstatus en werd ongeveer twee maanden later in het bezit gesteld van een verblijfsdocument (AD CGVS, map 7 DVZ met Eurodac Search Result van 21 augustus 2023 en antwoord Dublin Unit Bulgarije van 31 augustus 2023; NPO, p. 6).

Bijgevolg wordt in casu vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Bulgarije.

Om deze reden werd het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

6.3. Uit zijn verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Bulgarije geen effectieve bescherming geniet en zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

6.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije en dit op basis van het meest recente en volledige landenrapport waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt, namelijk het *“Country Report: Bulgaria. Update 2023”*, dat up-to-date is tot 31 december 2023 en werd gepubliceerd door AIDA/ECRE op 18 april 2024. Dit rapport is dus actueler dan het Osar-rapport van augustus 2023 waaruit verzoeker citeert in zijn verzoekschrift.

In deze onderstreept de Raad dat *“(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgd grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 88).

In voormeld rapport wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigen van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Op basis van de bijgebrachte informatie kan de Raad in casu nagaan of er in de EU-lidstaat die de verzoeker de internationale beschermingsstatus heeft verleend, in dit geval Bulgarije, sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2023 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten gekregen als derdelanders met een permanent verblijfsrecht.

Sinds 2013 hanteert Bulgarije een zogenaamd *“zero-integration”* beleid, wat inhoudt dat er voor statushouders geen integratievoorzieningen zijn in het land. Dit beleid werd in 2023 verdergezet. Er is daardoor al tien jaar lang geen nationaal integratieprogramma meer. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, waarbij de verantwoordelijkheid voor integratie werd overgeheveld naar de gemeenten. Gemeenten kunnen integratieovereenkomsten afsluiten met statushouders.

In zijn verslag van april 2018 erkende de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen dat de decentralisatie van integratieverantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts zou zijn. Evenwel benadrukte hij ook dat het gegeven dat de uitoefening van dergelijke verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan het discretionaire oordeel van de gemeenten werd overgelaten, vragen opriep over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit wordt geïllustreerd door het feit dat tot nu toe slechts 125 statushouders integratiesteun hebben gekregen, waarbij bovendien deze financiering afkomstig was van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij de niet-aflatende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 en 2022 integratiesteun verleend, hoewel in 2023 enkel het district Vitosha integratiesteun heeft verleend. De steun zelf bestond uit huurkosten gedekt door de gemeenten en de vergoeding voor de Bulgaarse taalcursussen, betaald door het Rode Kruis. In 2023 konden slechts 22 personen gebruik maken van deze integratieovereenkomsten.

Dit alles heeft een impact op de toegang en het vermogen voor personen met internationale bescherming om elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten. Hierdoor is de bereidheid van statushouders om permanent in Bulgarije te blijven sterk afgenomen.

Nationale rechtbanken en *human rights monitoring bodies* hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar dat land. Zo spraken het Mensenrechtencomité en het Kinderrechtencomité van de Verenigde Naties zich reeds verschillende keren uit tegen de terugkeer van statushouders naar Bulgarije, in het bijzonder wat betreft gezinnen met jonge kinderen, gelet op belemmeringen bij de toegang tot gezondheidszorg of wegens risico's op armoede en ontbering. Ook rechtbanken in verschillende EU-lidstaten hebben zich in verschillende zaken uitgesproken tegen de terugkeer van de statushouders naar Bulgarije.

De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd, met een hoofdstuk over integratie, waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2023, p. 108-110).

Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Om deze documenten te verkrijgen dient de persoon die geniet van internationale bescherming geregistreerd te zijn in de “*civiele nationale database*” (ECГPAOH). De registratie in het ECГPAOH is verplicht voor personen die internationale bescherming genieten. Op basis daarvan krijgen ze een uniek identificatienummer. Pas na deze registratie kunnen de begunstigden van internationale bescherming identiteitsdocumenten aanvragen. Om in de nationale databank te worden geregistreerd, moet iemand onder meer een woonplaats hebben. Pas erkende begunstigden die in opvangcentra hebben gewoond, mogen sinds 2016 echter niet langer het adres van het desbetreffende opvangcentrum als woonplaats opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen woning kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische ‘catch 22’ heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110).

Hoewel er in de praktijk geen systematische herziening van de beschermingsstatus plaatsvindt, worden beëindigingsprocedures opgestart door de SAR wanneer het MOI (ministerie Binnenlandse Zaken) informatie verstrekt waaruit blijkt dat statushouders ofwel naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd, hun verblijfplaats of staatsburgerschap in een derde land hebben verkregen, of hun Bulgaarse identiteitsdocumenten niet hebben verlengd voor een periode van meer dan 3 jaar. In 2020 werd door een wijziging van de wet een extra clause ingevoerd, die het mogelijk maakt om de internationale bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer de statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfs-kaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen binnen een periode van 30 dagen als ze verloren is of werd gestolen of vernietigd. Ondanks het feit dat het in strijd is met het Vluchtelingenverdrag, was het amendement bedoeld om een door de SAR toegepaste misstand te legaliseren (AIDA Bulgarije update 2023, p.112 -113). De invoering van deze aanvullende clause leidde ertoe dat nationale rechtbanken in sommige Europese landen de overdracht van personen die bescherming genieten naar Bulgarije hebben stopgezet. In Nederland oordeelde de rechtbank van Den Haag met betrekking tot twee groepen van gezinnen dat het zeer waarschijnlijk was dat hun status zou worden beëindigd of zou worden ingetrokken wanneer zij nieuwe identiteitsdocumenten zouden aanvragen, zonder dat hun huidige behoefte aan bescherming zou worden beoordeeld. De Nederlandse rechtbank concludeerde dat dit een risico op refoulement met zich meebrengt (AIDA Bulgarije update 2023, p. 113-114).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is, tenzij in situaties van massale instroom of een verhoogd aantal nieuwkomers. Eind 2023 verbleven 2 736 begunstigden van internationale bescherming in opvangcentra. Begunstigden ondervinden acute problemen bij het vinden van huisvesting vanwege de juridische ‘catch 22’ rondom burgerlijke registratie. Het bezit van geldige identificatiedocumenten is noodzakelijk om een huurcontract af te sluiten (zie hoger, AIDA Bulgarije update 2023, p.118).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigden van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd

met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig (AIDA update 2023, p.118).

Begunstigden van internationale bescherming hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen. Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om het bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die begunstigden van internationale bescherming gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA update 2023, p. 86).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. tolken, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door de wet of institutioneel zijn vastgelegd.

Wat betreft gezondheidszorg, hebben statushouders recht op hetzelfde niveau van gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen. In het algemeen dienen begunstigden van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 15,95 euro (AIDA Bulgarije update 2023, p. 119-120).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermings-verzoeken van statushouders in dat land. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's (gebrek aan ondersteuning bij integratie) waarmee zij worden geconfronteerd, waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting alsook een uiterst beperkte toegang of mogelijkheid voor statushouders om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten.

Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het AIDA-rapport geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). In navolging van de Nederlandse Raad van State, oordeelt de Raad dat de omstandigheden in Bulgarije niet zo zijn dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes, het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat statushouders daarom een reëel risico lopen op schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De situatie gekenmerkt door de onzekerheid over een mogelijke catch-22-situatie en de gevolgen van de zgn. *“zero integration policy”*, is onvoldoende om die drempel te halen (Nederlandse Raad van State, 1 november 2023, 202206277/1/V2, onderdeel 6).

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

6.5. In dit verband gaat de Raad in eerste orde na of verzoeker geen specifieke elementen aanbrengt waaruit in zijn hoofd een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker, een gezonde volwassen man, een bijzondere kwetsbaarheid heeft en die ertoe kan leiden dat hij bij terugkeer naar Bulgarije, om deze reden, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekers geval wordt niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn

wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt hij hiertoe concrete elementen bij. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een bijzondere kwetsbaarheid heeft die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met enig medisch of psychologisch probleem dat belangrijke gevolgen zou hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofd.

6.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 maart 2023 subsidiaire bescherming kreeg toegekend en dat hij ongeveer twee maanden later, met name “*de vijfde maand 2023*”, “*papieren*” kreeg (AD CGVS, map 7 DVZ met Eurodac Search Result van 21 augustus 2023 en het antwoord Dublin Unit Bulgarije van 31 augustus 2023; NPO, p. 6-7, 10). Uit het verzoekschrift blijkt niet dat verzoeker betwist dat hij een verblijfsvergunning heeft gekregen; hij bevestigt dat hij in mei 2023 zijn verblijfsvergunning verkreeg (verzoekschrift, p. 10). Gelet op het gegeven dat hem de subsidiaire bescherming werd toegekend en dat subsidiaire beschermden in Bulgarije een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen, kan worden aangenomen dat zijn verblijfsvergunning geldig is tot mei 2026. Nu hij reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning in Bulgarije en deze verblijfstitel nog steeds geldig is, valt verzoeker bijgevolg niet onder de voormelde juridische ‘catch 22’ zoals uiteengezet in de landeninformatie die hoger werd besproken. De loutere bewering dat verzoeker zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten heeft weggegooid dan wel vernietigd (NPO, p. 10), doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Gelet op het belang van verblijfsdocumenten zoals dit blijkt uit de door hemzelf bijgebrachte informatie, is het weinig aannemelijk dat verzoeker deze documenten zonder meer zou hebben weggegooid en/of hiervan geen kopieën heeft genomen. Verzoeker beperkt zich overigens tot loutere en ongestaafde beweringen; zo legt hij geen attest van verlies voor. Indien hij deze verblijfsdocumenten werkelijk zou hebben weggegooid, wijst verder niets erop dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij verkreeg, zoals hierna zal blijken.

Nergens uit het AIDA rapport over Bulgarije (update 2023) blijkt dat een verblijfsvergunning om de zes maanden moeten worden hernieuwd, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift betoogt.

Verzoeker wijst er op dat het sinds 2020 mogelijk is om een procedure te starten om de verleende bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer een statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen binnen een periode van 30 dagen als deze verblijfskaart verloren is, gestolen of vernietigd werd.

Hierboven werd ook verwezen naar de rechtspraak van de Nederlandse rechtbank van Den Haag van 26 oktober 2022 die oordeelde dat het zeer waarschijnlijk zou zijn dat de beschermingsstatus zou worden beëindigd of zou worden ingetrokken wanneer statushouders nieuwe identiteitsdocumenten zouden aanvragen, zonder dat hun actuele behoefte aan bescherming zou worden beoordeeld en dat dit een risico op refoulement met zich meebrengt (AIDA Bulgarije update 2023, p. 113-114).

Naar aanleiding van het hoger beroep dat hiertegen werd ingesteld door de Nederlandse overheid, werd deze uitspraak van de rechtbank van Den Haag vernietigd door de Nederlandse Raad van State op 1 november 2023 (202206277/1/V2, onderdeel 4). Op basis van de bronnen waarover hij beschikt, waaronder het AIDA-rapport, concludeert de Nederlandse Raad van State als volgt over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving wordt toegepast:

Wanneer een statushouder de geldigheidsduur van zijn verlopen verblijfsdocument niet binnen de 30 dagen heeft verlengd of dat document niet tijdig heeft vervangen, leidt dit niet automatisch tot beëindiging of intrekking van de verleende internationale bescherming. Wel kan een procedure worden gestart waarin alle feiten en omstandigheden worden betrokken alvorens een besluit tot beëindiging of intrekking wordt genomen. Een statushouder met een verlopen of verloren verblijfsdocument die vertrekt naar Bulgarije, kan de geldigheidsduur van dat document verlengen, tenzij zijn internationale beschermingsstatus al is beëindigd of ingetrokken. Het niet tijdig verlengen kan leiden tot een boete. Het is bijgevolg niet zo dat de Bulgaarse autoriteiten de aan de vreemdeling verleende internationale beschermingsstatus zullen beëindigen of intrekken, als hij of zij zich na zijn of haar vertrek naar Bulgarije tot de Bulgaarse autoriteiten wendt om de geldigheidsduur van de verblijfsdocumenten te verlengen. De Nederlandse Raad van State stelt voorts vast dat er geen sprake is van een systematische herbeoordeling van verleende statussen. De SAR start pas een procedure als het Bulgaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft gemeld dat een statushouder de geldigheidsduur van zijn verblijfsdocument drie jaar na het verstrijken daarvan nog steeds niet heeft verlengd. Tussen het verlopen van de geldigheidsduur van een verblijfsdocument en het starten van een procedure tot intrekking of beëindiging zit dus de nodige tijd. Ook wordt erop gewezen dat een intrekking of beëindiging van de status van internationale bescherming steeds wordt verwerkt in het Eurodac-systeem. Als uit het Eurodac-systeem niet blijkt dat de status is ingetrokken of beëindigd, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat hij in Bulgarije toch geen internationale bescherming meer heeft. Overigens blijkt uit het AIDA rapport over Bulgarije (update 2023), dat in 2023 geen gebruik werd gemaakt van deze beëindigingsgrond (p. 113).

Er liggen geen elementen voor die maken dat er anders zou moeten worden geoordeeld over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving wordt toegepast dan wat de Nederlandse Raad van State heeft geconcludeerd.

In casu herinnert de Raad eraan dat de Bulgaarse verblijfsvergunning van verzoeker nog steeds geldig is en dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als zou hij zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten hebben weggegooid of vernietigd. Voormelde situatie is bijgevolg niet op verzoeker van toepassing. Los daarvan, zoals in voormeld arrest van de Nederlandse Raad van State werd overwogen, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn internationale bescherming inmiddels is beëindigd of ingetrokken.

Verzoeker brengt in casu echter geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een beëindiging of intrekking van de hem verleende status. Evenmin bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatus omwille van het vernietigen van zijn verblijfsvergunning, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie in te winnen.

Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Bulgarije geniet. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden kan worden aangenomen dat zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar dat land.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag moeten worden gelegd bij de beoordeling van zijn beschermingsverzoek, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat het vervangen van zijn verblijfsdocumenten, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Hij brengt geen op zijn persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning, en/of andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen vervangen, verlengen of vernieuwen. Gelet op wat voorafgaat zijn er geen indicaties dat het vervangen van zijn verblijfsdocument niet langer tot de mogelijkheden behoort.

6.7. Verder kan er in verzoekers specifieke en persoonlijke geval niet worden geconcludeerd dat hij in Bulgarije niet in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien of dat hij zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming aldaar niet zou kunnen laten gelden.

Verzoeker werd in oktober 2022 twee keer opgepakt door de Bulgaarse politie, nadat hij vanuit Turkije naar Servië wenste te reizen, en diende enige tijd later een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 maart 2023 verkreeg hij de status van subsidiaire bescherming en in mei 2023 kreeg hij zijn verblijfsdocumenten. Verzoeker vertrok relatief korte tijd na de toekenning van de status, nog geen twee maanden na het verkrijgen van zijn verblijfsvergunning, uit Bulgarije, en reisde hij in juli 2023 naar België waar hij op 21 juli 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende (NPO, p.5-6). Dit getuigt dus niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan en een toekomst op te bouwen in Bulgarije en er zijn rechten te doen gelden. In de bestreden beslissing wordt terdege gesteld:

“Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen. Er kan ook niet om de vaststelling dat u al relatief korte tijd na de toekenning van de status (vier maanden) en het verkrijgen van uw verblijfspapieren (anderhalve à twee maanden) vertrokken bent, wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in de andere lidstaat uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.”

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Bulgarije subsidiaire bescherming verkreeg, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Bulgarije een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Zoals de verwerende partij pertinent bemerkt, blijven verzoekers pogingen die hij zou hebben ondernomen om ondersteuning, werk en onderdak te vinden evenwel erg beperkt. Verzoeker verklaarde dat hij gedurende een maand op straat sliep nadat hij het opvangcentrum verliet. Ook stelde hij geen huurwoning te kunnen vinden in Haskovo, namelijk omdat hij de taal niet sprak (NPO, p.7). Evenwel blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Sofia gedurende vijftien dagen in een huurwoning kon verblijven, waaruit hij vertrok omdat hij toen geen werk had en omdat hij een incident meemaakte (NPO, p. 7). Wat betreft de zoektocht naar werk in de hoofdstad verklaart verzoeker dat hij werk zocht bij Arabieren, maar dat

ze niet wilden helpen (NPO, p. 8). Echter stelt verzoeker ook dat hij niet weet of ze hem niet wilden helpen of dat er geen werk was (NPO, p. 8). Hieruit kan niet blijken dat verzoeker voldoende inspanningen heeft geleverd om werk te zoeken. Bovendien was verzoeker in Haskovo wel in staat om werk te vinden als kleermaker (NPO, p. 7).

In de bestreden beslissing wordt daarom terecht geoordeeld: *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting (u was een maand dakloos in Haskovo maar had daar wel werk, en van zodra u een woning had in Sofia was u dan weer werkloos voor enkele weken, CGVS p. 7), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.”*

Door in voorliggend verzoekschrift louter te stellen dat hij moest afwisselen tussen het werk dat hij kon vinden zonder onderdak te hebben, ofwel het verdiende geld gebruikte om te huren maar geen werk vond, brengt verzoeker geen concrete en overtuigende elementen aan die een ander licht werpen op de bevindingen van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Zijn betoog doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid was om werk en onderdak te vinden in Bulgarije.

Door in het verzoekschrift louter te herhalen dat het wegens diverse omstandigheden onmogelijk is om een leven op te bouwen in Bulgarije en dat er voor hem geen menswaardig bestaan mogelijk is in dat land, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen.

Verder kan uit verzoekers verklaringen niet worden afgeleid dat hij door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, quod non, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zouden hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Bulgarije.

In casu blijkt bovendien niet dat verzoeker niet zelf op afdoende wijze kan instaan voor zijn inkomen. Verzoeker, die geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont niet aan dat hij de zelfredzaamheid ontbeert om in zijn levensbehoeften te voorzien. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat verzoeker duidelijk over een netwerk en middelen beschikte om zijn vertrek uit Bulgarije en zijn verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen (NPO, p. 5, 8 en 9), hetgeen getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. De Raad herhaalt dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het beschermingsverzoek.

Verder kan niet blijken dat verzoeker ernstige pogingen heeft ondernomen om zich te informeren over de mogelijkheden die de Bulgaarse overheid had om bijstand te bieden. Hoewel verzoeker betoogt geen toegang tot onderwijs te hebben gehad, kan niet blijken dat hij hiervoor enige inspanning heeft geleverd.

Aangaande verzoekers betoog in voorliggend verzoekschrift dat hij geen steun van de staat kreeg, nadat bleek dat hij de kosten in het ziekenhuis niet kon betalen en thuis diende te genezen (NPO, p. 9), dient opgemerkt dat hij bij louter blote beweringen blijft. Hij citeert hierbij uit algemene landeninformatie wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg. Verzoeker toont niet aan dat hij in Bulgarije niet werd geholpen, noch dat hij geen toegang had tot gezondheidsinstanties. De Raad merkt hierbij op dat de noodzaak om te betalen voor medische zorgen niet wil zeggen dat verzoeker geen toegang zou hebben tot medische hulp.

Voorts verwijst verzoeker in voorliggend verzoekschrift nogmaals naar de incidenten waarbij hij door Arabieren werd geslagen toen hij hen om werk vroeg. De Raad verwijst naar de terechte motivering van de verwerende partij waar zij het volgende stelt: *“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije het slachtoffer bent geworden van een eenmalige vechtpartij (u werd in elkaar geslagen toen u een aanbod van illegale activiteiten door enkele u voor het overige onbekende Arabische mannen weigerde; CGVS p. 8), moet worden opgemerkt dat deze éénmalige situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.*

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (u wende u tweemaal tot hetzelfde politiekantoor om aangifte te doen, alwaar een mogelijk dronken agent u telkens vroeg om later terug te komen; CGVS p. 8), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.” Daar verzoeker naar aanleiding van zijn ervaringen slechts beperkte pogingen heeft ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat hij in Bulgarije niet zou kunnen rekenen op adequate bescherming van de lokale autoriteiten als hij deze in wezen zelf amper heeft gezocht. In voorliggend verzoekschrift betoogt verzoeker niet één keer maar drie keer door Arabieren te zijn lastiggevallen. Verzoeker bedient zich van loutere post factum-verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen in de

bestreden beslissing. De Raad stelt in navolging van de verwerende partij vast dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of een situatie van ernstige schade.

Ook herhaalt verzoeker in voorliggend verzoekschrift dat hij tevergeefs twee keer naar de politie ging om hulp te zoeken. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij met een tolk naar de politie ging. In het politiekantoor was een politieagent aanwezig, die dronken was, en ze werden er weggestuurd. Ze probeerden later nogmaals, in de hoop dat de agent nuchter zou zijn, maar ze werden opnieuw weggestuurd (NPO, p. 8). Zoals de verwerende partij terdege opmerkt, heeft verzoeker louter beperkte pogingen ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. Zo ging verzoeker niet naar een andere politiekantoor noch zette hij andere stappen om hulp in te roepen van de Bulgaarse autoriteiten. Dat hij de stad niet kende, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien was hij reeds in staat geweest een politiekantoor te vinden en een tolk in te schakelen (NPO, p. 8 en 9). Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, impliceert tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoeker uiteraard de nodige stappen zet.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift nogmaals verwijst naar de omstandigheden bij aankomst in Bulgarije en zijn verblijf in het opvangcentrum, namelijk dat het kamp onhygiënisch was en hij gewelddadig werd aangepakt door de overheidsdiensten aan de grens, heeft de verwerende partij terecht geoordeeld dat hij met deze feiten werd geconfronteerd vooraleer hem internationale bescherming in Bulgarije werd verleend. Deze feiten situeren zich bijgevolg op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming, aan wiens status, overeenkomstig het Unierecht, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landen-informatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

De rechtspraak van de Raad waarnaar verzoeker verwijst, betreft individuele gevallen. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Verzoeker toont verder niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan dit arrest ten grondslag lagen en betrekking hebben op de situatie in Griekenland, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaak kenmerken en betrekking hebben op de situatie in Bulgarije.

In de mate dat verzoeker, onder verwijzing naar pushbacks uitgevoerd door Bulgarije, aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in dat land, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Bulgarije. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van erkende vluchtelingen door de Bulgaarse overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

6.8. Gelet op de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, kan de Raad de redenering van verzoeker niet volgen dat de socio-economische moeilijkheden die hij in Bulgarije zou ondervinden gelijkstaan met een *“situatie van onmenselijke behandeling”*. Verzoeker toont niet aan dat hij zal terechtkomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Bovendien moeten bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU.

De Raad herinnert eraan dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;

- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a., punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Bulgarije, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof).

Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Bulgarije dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

6.9. Alles samen genomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat hij als gevolg van de onverschilligheid van de Bulgaarse overheden, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Bulgarije alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije. Hij slaagt hier echter niet in.

Aldus is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije reeds werd toegekend. Hij heeft niet concreet aannemelijk gemaakt dat hij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije, dat deze bescherming ontoereikend is, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije. Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen dienaangaande en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden.

Ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie wordt gekenmerkt door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden, blijkt in casu niet, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, dat de situatie van de verzoeker in Bulgarije kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat hij bij een terugkeer naar dat land persoonlijk in een situatie zal terechtkomen die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling noch dat hij niet naar Bulgarije zou kunnen terugkeren en zich derhalve niet langer kan stellen onder de internationale bescherming die hem aldaar werd verleend. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Bulgarije en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie

Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangebracht die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan hem toegekende bescherming in Bulgarije effectief is en verzoeker zich daar redelijkerwijs op kan beroepen, wordt ontkracht. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke. De door verzoeker aangevoerde schending van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 39/60, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet dienstig.

In het kader hiervan dient opgemerkt te worden dat verzoeker evenmin dienstig kan verwijzen naar de documenten ter staving van zijn problemen in Syrië, daar deze geen betrekking hebben op zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije maar betrekking hebben op de situatie in Syrië. De landeninformatie met betrekking tot Syrië is dan ook niet dienstig.

Een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest wordt niet aangetoond.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel.

6.10. In de aanvullende nota wijst verzoeker er tenslotte nog op dat de bestreden beslissing genomen is buiten de termijn waarbinnen de commissaris-generaal over de mogelijkheid beschikt om een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen. Hij citeert vervolgens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat er aanleiding is om vast te stellen dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing nam buiten de gestelde termijn en dat de commissaris-generaal op dat ogenblik niet meer bevoegd was om een dergelijke onontvankelijkheidsbeslissing te nemen. Hij citeert vervolgens artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en stelt dat een beslissing over de ontvankelijkheid binnen de 10 of 15 werkdagen dient te gebeuren. Dit staat dan ook los van de toepassing van de versnelde procedure die de commissaris-generaal kan toepassen na een ontvankelijkheidsverklaring. Bij het gebreke van het nemen van een ontvankelijkheidsbeslissing binnen de wettelijke termijn conform artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dient er dan ook aangenomen te worden dat de commissaris-generaal minstens impliciet een ontvankelijkheidsbeslissing nam, nu aan haar bevoegdheid tot het nemen van een

niet-ontvankelijkheidsbeslissing een einde kwam. Verzoeker citeert vervolgens artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en meent dat het onterecht zou zijn dat de door de wetgever ingestelde termijn louter als een termijn van orde zou gekwalificeerd worden, zodanig dat de commissaris-generaal ook nog na het verstrijken van de termijn maximaal 15 dagen om een verzoek al dan niet ontvankelijk te verklaren, alsnog bevoegd zou zijn om het verzoek onontvankelijk te verklaren. Vervolgens verwijst hij ook nog naar de Opvangwet. Hij meent dat een wetsinterpretatie niet contra legem mag zijn, noch tegen hogere rechtsnormen als daar zijn de internationale verdragen. Verzoeker meent dat moet vastgesteld worden dat de commissaris-generaal geen beslissing van niet-ontvankelijk verzoek nam binnen de gestelde termijn, zodanig dat de commissaris-generaal niet meer over de bevoegdheid beschikt om dit vooralsnog te doen.

Wat betreft de kritiek van verzoeker inzake de niet gerespecteerde beslissingstermijn van vijftien dagen vervat in artikel 57/6, § 3, derde lid, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt: *“De in het eerste lid, 2°, 3°, 4° en 6°, bedoelde beslissingen worden getroffen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.”* In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“Gezien, in het geval de Commissaris-generaal beslist tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek, het vermoeden bestaat dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming, hetzij omdat hij reeds bescherming geniet in een lidstaat van de EU, hetzij omdat hij afkomstig is uit een lidstaat van de EU of uit een staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de EU, hetzij omdat hij bescherming kan krijgen in een derde land waarmee hij een band heeft, wordt de beslissingstermijn voor de niet-ontvankelijke verzoeken ingekort tot vijftien werkdagen. Van deze termijn kan afgeweken worden ingeval van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/6/2. Gezien het onderzoek van de nieuwe elementen snel kan gebeuren, is het aangewezen dat een beslissing tot al dan niet ontvankelijkheid van een volgend verzoek wordt genomen binnen een termijn van tien werkdagen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109). Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel, in casu binnen een termijn van vijftien werkdagen, te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, geen sanctie aan het overschrijden van voormelde termijn. Er zijn ook geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, § 3, vierde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat een niet-ontvankelijkheidsbeslissing niet meer mocht worden genomen of dat de verwerende partij niet langer over die mogelijkheid beschikte. Het overschrijden van die termijn van 15 werkdagen brengt verder geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 27 februari 2023, nr. 15.250 (NTB)). Kortom, de overschrijding van de beslissingstermijn van 15 werkdagen heeft geenszins tot gevolg dat de verwerende partij niet langer bevoegd zou zijn om het door verzoeker ingediende beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker verwijst naar artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, artikel 57/6/2, § 1, f) van de Vreemdelingenwet en artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat in casu geen sprake is van een volgend beschermingsverzoek zodat dit betoog niet dienstig is. Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan bezwaarlijk beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging of ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. Verzoeker kan er dan ook niet van uitgaan, zoals hij in zijn aanvullende nota stelt, dat er aangenomen kan worden dat de commissaris-generaal impliciet een ontvankelijkheidsbeslissing genomen heeft omdat er een einde kwam aan zijn bevoegdheid om een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen. Uit bovenstaande blijkt dat het overschrijden van de beslissingstermijn geen verlies van bevoegdheid met zich meebrengt. Ook de beperkte uiteenzetting en verwijzing naar de Opvangwet van 12 januari 2007 doet aan bovenstaande geen afbreuk.

6.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijfen-twintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO